

Sygn. akt II Cz 372/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia dłużnika H. H. na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt I Co 2409/13, w sprawie KM 564/12 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu, M. J. z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w W.

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużnika H. H. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu M. J., w postaci postanowienia z dnia 26 sierpnia 2013 r., co do pkt 2 i 3, tj. odnośnie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego na kwotę 4.832,40 zł oraz wezwania dłużnika do wpłacenia powyższej kwoty, pod rygorem wszczęcia egzekucji. W ocenie Sądu, w sprawie KM 564/12, Komornik prawidłowo określił wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego (w tym opłaty egzekucyjnej) i obciążył tymi kosztami dłużnika. Na dzień umorzenia egzekucji zobowiązanie dłużnika wynosiło łącznie z odsetkami 94.819,64 zł, a zatem opłata egzekucyjna prawidłowo została wyliczona na kwotę 4.740,10 zł., na podstawie przepisu art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Nadto dłużnik słusznie został obciążony kosztami postępowania egzekucyjnego, a komornik prawidłowo wezwał go do zapłaty kwoty 4.832,40 zł, bowiem zgodnie z art. 770 kpc, dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie, iż egzekucja w tej sprawie była niecelowa. Wprawdzie wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego, jednakże nie podał przyczyny swojej decyzji. Skoro jest on uprawniony na każdym etapie postępowania do składania wniosków i oświadczeń, brak było podstaw do uwzględnienia skargi i uznania, że egzekucja w tej sprawie została wszczęta niecelowo. Na marginesie Sąd wskazał, że okoliczność, na którą powoływał się dłużnik w skardze, tj. umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wobec wszczęcia egzekucji przeciwko niewłaściwej osobie (art. 825 pkt 3 kpc), nie podlegał uwzględnieniu, gdyż postanowieniem z dnia 30 października 2013r. Komornik sprostował oczywistą omyłkę w postanowieniu z 26 sierpnia 2013 r., wskazując na prawidłową podstawę prawną umorzenia postępowania egzekucyjnego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie dłużnik, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, podniósł, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, bowiem pominął on, iż art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją w wyrokach o sygn. SK 12/13 i P 13/11. Zatem przy ocenie prawidłowości ustalenia przez Komornika wysokości kosztów postępowania mających obciążać dłużnika, Sąd miał obowiązek ustalić rzeczywistą wysokość kosztów, jakie w postępowaniu egzekucyjnym poniósł komornik. Przyjmując koszty w wysokości

normatywnej Sąd, w ocenie skarżącego, nie ustalił kosztów rzeczywistych, co czyniło zaskarżone rozstrzygnięcie wadliwym.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie jest nieuzasadnione. W pierwszej kolejności należy wskazać, że skarżący błędnie upatruje zasadności podnoszonych zarzutów w przywołanych w uzasadnieniu zażalenia wyrokach Trybunału Konstytucyjnego. Orzeczenia te bowiem dotyczyły: niezgodności art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. 2011, nr 231, poz. 1376) w stanie obowiązującym od 28 grudnia 2007 r., do 16 czerwca 2010 r., w zakresie, w jakim, w przypadku umorzenia postępowanie egzekucyjnego na wniosek wierzyciela nie dopuszczał on możliwości obniżenia wysokości opłaty stosunkowej, w zależności od nakładu pracy komornika (sygn. SK 12/11, wyd. Lex nr 1286339), zaś w drugim z powołanych w zażaleniu orzeczeń Trybunał Konstytucyjny uznał, niezgodność z Konstytucją art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376) przez to, że w każdym wypadku umorzenia na podstawie art. 823 kpc, zawieszonego wcześniej postępowania egzekucyjnego, przewidywał on pobranie od dłużnika opłaty stosunkowej w wysokości nie niższej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego (sygn. P 13/11, wyd. Lex nr 1168108). Obydwa orzeczenia nie odnoszą się zatem do okoliczności niniejszej sprawy, gdyż drugie z nich dotyczyło postępowania egzekucyjnego umorzonego z mocy prawa (a wcześniej zawieszonego), zaś pierwsze treści przepisu w stanie obowiązującym sprzed wszczęcia egzekucji przez wierzyciela w niniejszej sprawie i też tylko w określonym zakresie. Zatem należy wskazać, iż, wbrew stanowisku dłużnika, przepis art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach i egzekucji nie został całkowicie wyeliminowany z obrotu prawnego. Orzeczenia Trybunału, które stwierdzają niekonstytucyjność przepisu „w pewnym zakresie” lub do określonych sytuacji, są tzw. orzeczeniami zakresowymi, bądź interpretacyjnymi w szerokim tego słowa znaczeniu (zob. J. Trzciniński, „Orzeczenia interpretacyjne Trybunału Konstytucyjnego”, Państwo i Prawo, 2002, z. 1, s. 6). W takich przypadkach poddany kontroli przepis jest niezgodny z Konstytucją tylko w pewnym zakresie, tracąc tym samym moc obowiązującą, polegającą na tym, iż wyłącza się możliwość jego stosowania w zakresie w oznaczonym w wyroku, nie zmieniając przy tym tekstu przepisu, lecz wyrażoną w nim treść normatywną. Jak już zatem wskazano, powoływane przez dłużnika orzeczenia odnoszą się jedynie do określonego czasu ich obowiązywania bądź zakresu, na co wyraźnie wskazują ich sentencje, zatem zarzuty skarżącego w tym przedmiocie były całkowicie chybione. Konsekwencją tego jest również konieczność uznania za nietrafny, w sytuacji braku w skardze wniosku o obniżenie opłaty (art. 49 ust. 7 ustawy), zarzutu zażalenia, co do tego, że Sąd winien ustalić wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego poprzez zbadanie ich rzeczywistej wysokości. W części dotyczącej opłaty egzekucyjnej, jak już wskazano, kwestię tą jednoznacznie reguluje art. 49 ust. 2 zd. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, który stwierdza, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych, w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 kpc, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości (...) wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W niniejszej sprawie opłata ta została prawidłowo ustalona przez Komornika na kwotę 4.740,10 zł (nie zaś 8.740,10 zł, jak błędnie wskazał w skardze dłużnik), co stanowi (...) z sumy pozostałej do wyegzekwowania tj. 94.819,64 zł. Również pozostałe kwoty określone w pkt 2 postanowienia Komornika zostały obliczone w sposób zgodny z art. 39 ust. 2 pkt 6, 7 i 8 ustawy, która stanowi, że zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji należy się komornikowi (art. 39 ust. 1). Za bezprzedmiotowy należało zaś uznać na obecnym etapie postępowania zarzut zażalenia dotyczący braku wzięcia pod uwagę przez Sąd Rejonowy tego, że postanowienie o sprostowaniu zaskarżonego postanowienia (co do wskazanej omyłkowo w jego uzasadnieniu podstawy prawnej umorzenia egzekucji), było nieprawomocne, skoro prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z 8 kwietnia 2014r. (sygn. akt II Cz 371 /14), zażalenie dłużnika na powyższe orzeczenie o sprostowaniu, zostało oddalone.

Skoro więc zarzuty zażalenia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, zażalenie to, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.